

Arrest

nr. 182 272 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 december 2015 diende verzoeker in België een asielaanvraag in.

1.2. Op 3 mei 2016 werd de beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 16.12.2015 asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van zijn identiteitskaart voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 24.08.2015 een Schengen-visum aanvroeg bij de Franse consulaire diensten in Teheran (Iran). Het visum werd afgeleverd op 07.09.2015 en was geldig voor 90 dagen.

Op 02.03.2016 werd op basis van dit visum een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 29.03.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

De betrokkene, van Iraanse nationaliteit, werd gehoord op 23.02.2016 en verklaarde dat hij Iran op 01.12.2015 verliet om met het vliegtuig via Turkije naar Amsterdam te reizen. Hij verklaarde vandaar met de auto naar België te zijn gereisd om er op 01.12.2015 aan te komen. In België diende de betrokkene op 16.12.2015 een asielaanvraag in. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat de keuze voor België bij de smokelaar lag. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Frankrijk, omdat hij in België reeds vrienden zou gemaakt hebben en in Frankrijk niemand kent.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 14.03.2016 verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten te verzaken aan een mogelijke overdracht aan Frankrijk en zijn asielaanvraag aldus verder in België te behandelen.

De betrokkene verwijst daarbij enerzijds naar vermeende problemen in Frankrijk inzake de asielprocedure en de opvang van asielzoekers. Anderzijds geeft de betrokkene aan zich momenteel in een bekeringsproces tot het christendom te bevinden en actief lid te zijn van zijn kerk. De betrokkene legde een brief voor van de verantwoordelijke van zijn kerkgemeenschap, waarin gevraagd wordt de asielprocedure van de betrokkene in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn verzoek zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat hij zich in een bekeringsproces bevindt en onderdeel is van een kerkgemeenschap in België, zijn we van oordeel dat deze argumentatie een bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk niet rechtvaardigt. We wijzen er ook op dat in Frankrijk de godsdienstvrijheid grondwettelijk verankerd is en de betrokkene zonder probleem zijn bekeringsproces zal kunnen verder zetten.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het

risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. De Franse instanties stemden op 29.03.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. In een recente update van het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 27.11.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 37). We beamen dat in het AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (pagina 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking treedt vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonst dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

We merken op dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wensen er op te wijzen de betrokkene in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een

overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten (4)."

1.3. Op 7 juli 2016 werd de termijn voor overdracht, overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin-III-verordening, verlengd tot achttien maanden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij licht het eerste middel toe als volgt:

"De verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat Frankrijk een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden,

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omwille van de hieronder staande redenen:

De asielprocedure

Terwijl "Amnesty International" het volgende stelt:

*25.02.2015 - Amnesty International Show source description
France*

Annual report 2014/15 (covering 2014 and key events from 2013) [ID 297412]

On 27 March, 85 Syrian nationals were reportedly stopped by police on arrival at Paris Gare de Lyon railway station. They were not given the opportunity to claim asylum and were given one month to leave France. Also in March, a circular by the Minister of the Interior concerning undocumented migrants instructed authorities to deport foreign nationals whose asylum claims had been rejected by OFPRA, the French Office for Refugees and Stateless People, through the priority asylum procedure. While these decisions could be appealed against before the National Court of the Asylum, the appeal did not have the effect of suspending the deportation. A bill aimed at reforming asylum procedures was adopted by the National Assembly and was pending before the Senate. On 10 July, the European Court of Human Rights found that the refusal of French authorities to issue visas for the purpose of family reunification to the children of two refugees and three migrants residing in France violated the applicants' right to family life. In October, more than 2,500 migrants and asylum-seekers, mainly from Afghanistan, Ethiopia, Eritrea and Syria, were living in harsh conditions in the Calais

Te raadplegen op:

<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/france/report-france/Opvang>

Hij wenst te verwijzen naar het volgende rapport om uw Raad te overtuigen dat voor hem geen adequate opvang en medische behandeling voorhanden is in Frankrijk.
Zie pagina 56 en 60 van dit rapport waarin het volgende staat:

26.01.2015 - European Council on Refugees and Exiles Show source description - Author:
Forum réfugiés-Cosi; ECRE - European Council on Refugees and Exiles

Despite significant efforts by public authorities who decided to create 4,000 additional CADA places by December 2014 and 5000 additional places by 2017, the facilities of the National Asylum Scheme (DNA) remain inadequate in comparison to the number of asylum applications registered by OFPRA

As of 30 June 2014, there were 24 689 places in regular reception centres (CADA) while France had registered 66 251 asylum applications (adults and children) 271)272. The number of reception centres is therefore clearly not sufficient to provide access to housing to all the asylum seekers who should benefit from it in accordance with the Reception Conditions Directive. No phenomenon of overcrowding in each of the centres is observed but the overall reception capacities are stretched. On 31 December 2013, there were 15,000 asylum seekers on a priority waiting list to obtain a place in a CADA reception centre, amounting to an average waiting period of 12 months. 273 Until they obtain a place, they are housed in emergency facilities (centres or hôtels) or have to live on the streets

Verzoeker zit in bekeringsproces in België. Verzoeker spreekt geen andere taal en hij gaat naar een Iraanse kerk in België.

Bij een eventuele terugkeer naar Frankrijk kan hij zijn bekering niet een goede einde brengen gezien hij geen andere taal spreekt en gezien dat er geen Iraanse kerk in Frankrijk aanwezig is .

Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.

Dat dit middel gegrond is."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het tweede middel toe als volgt:

"Verweerder heeft nagelaten om garantie te vragen van de Franse autoriteiten wat betreft de asielprocedure en de toewijzing van een opvangplaats.

Dat de verweerder schriftelijke garanties had dienen te vragen blijkt tevens uit een rapport dd 14.07.2009: "Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye." In de laatste paragraaf wordt gesteld dat bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties, de toegang tot de asielprocedure kan ontzegd worden aan betrokken personen en dat zodoende het internationaal rechtsprincipe van non-refoulement gehypothetheerd wordt.

Te raadplegen op:

<http://nethumanitaires.wordpress.com/2009/07/15/le-hcr-mene-des-entretiens-avec-des-demandeurs-dasile-refoules-en-libye/>

Een uitwijzing van verzoekster naar Frankrijk is in die zin een onmenselijke behandeling die een schending van artikel 3 EVRM van het EVRM vormt.

Verzoeker wenst in die zin te verwijzen naar een arrest van Het Supremum Court in England", van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

In Dublinzaken is de relevante vraag of er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het bestaan van systematische tekortkomingen is slechts één van de manieren om dit aan te kunnen tonen. Ook individuele aspecten dienen bijvoorbeeld in acht te worden genomen.

Te raadplegen op:

Met de individuele aspecten bedoelt verzoeker zijn bekering tot het christendom in een Iraanse kerk in België. Verzoeker spreekt geen andere taal en bij een eventuele terugkeer naar Frankrijk zal hij niet in staat zijn om zijn bekering tot een goede einde te brengen.

K. BVBA is bereid om verzoeker voltijds in dienst te nemen mocht hij in België kunnen verblijven. (stuk 3)

Verweerder kan zich niet zomaar verschuilen achter het feit dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en dat ze door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is. Als men vanuit dit perceptie vertrekt dan moet een uitwijzing naar Griekenland ook mogelijk zijn in het kader van Dublin verordening.

Dat dit middel gegrond is.”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen gezamenlijk besproken.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt uiteengezet dat de Franse autoriteiten, gelet op de bepalingen van artikel 12, § 4, van de verordening nr. 604/2013, erkenden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Tevens wordt geduid dat Frankrijk een Europese lidstaat is, dat dit land partij is bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en dat asielaanvragen in Frankrijk worden behandeld volgens de standaarden die in het recht van de Europese Unie zijn voorzien.

De bestreden beslissing verwijst met betrekking tot de situatie in Frankrijk naar het door *European Council on Refugees and Exiles* (ECRE) opgestelde ‘*Asylum Information Database*’ (AIDA), *up-to-date* tot 27 november 2015. De bestreden beslissing motiveert dat volgens dit rapport de personen die in het kader van de Dublin-III-verordening worden overgedragen toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen die eerst in Frankrijk asiel vroegen (p. 37). Er wordt opgemerkt dat in het AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de opvangstructuren maar dat tevens blijkt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 74) en dat de recente wijzigingen in de Franse wetgeving hebben geleid tot de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verzoeker betwist deze beoordeling en verwijst naar een rapport van ‘Amnesty International’ dat melding maakt van een incident waarbij een groep Syrische asielzoekers niet werd toegelaten om een asielaanvraag in te dienen, evenals naar een instructie waarbij uitgeprocedeerde asielzoekers moesten worden teruggestuurd ondanks dat nog een beroep mogelijk was. Ook beschouwde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de weigering om een visum af te leveren aan de kinderen van twee vluchtelingen als een inbreuk op het recht op gezinsleven en wordt bijkomend nog verwezen naar de situatie van asielzoekers in Calais.

De Raad merkt evenwel op dat uit deze elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker geen toegang zal krijgen tot de asielprocedure na de overname door Frankrijk. Verzoeker beperkt zich wat betreft de toegang tot de procedure tot het aanhalen van een enkele gebeurtenissen met betrekking tot een groep asielzoekers. Ook het feit dat personen die het voorwerp zouden zijn van een versnelde asielprocedure niet zouden beschikken over een schorsend beroep in Frankrijk, blijkt dat verzoeker zich verstoken zou zien van het recht om aanspraak te maken op internationale bescherming. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van het EHRM, waarbij werd geoordeeld dat het gezinsleven van asielzoekers werd geschonden, zet verzoeker niet uiteen op welke wijze die betrekking kan hebben op verzoekers persoonlijke situatie. Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat verzoeker familieleden in België of Frankrijk heeft. Verder wijst de Raad erop dat de Franse autoriteiten zich akkoord verklaarden met de overname van verzoeker op 29 maart 2016 en daarbij hebben aangeduid dat hij zich zal dienen aan te melden bij de ‘*préfecture de Haute Garonne*’. De Franse autoriteiten verzochten daarbij om hen in kennis te stellen, en dit tenminste zeven werkdagen voorafgaand aan zijn aankomst, van ernstige handicaps of ziekten waaraan verzoeker zou lijden. Aldus blijkt geenszins dat de Franse autoriteiten

onwillig zouden zijn om verzoekers asielaanvraag te behandelen en te voorzien voor de noodzakelijke opvang. Noch uit de door verzoeker aangehaalde citaten, noch uit het AIDA-rapport in het administratief dossier blijken er elementen waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker bij een overname aan Frankrijk geen toegang zal krijgen tot de asielprocedure.

Met betrekking tot de opvangomstandigheden verwijst verzoeker naar de pagina's 56 en 60 van het AIDA-rapport, waaruit moet blijken dat de opvangcapaciteit in Frankrijk ruim onvoldoende is. Hoewel er geen sprake is van systematische overbevolking van de centra, zit de algehele capaciteit aan zijn limiet. Er is een wachtlijst van 15.000 personen en de wachtperiode loopt op tot 12 maanden. Ondertussen moeten de wachtenden in noodopvang of op straat slapen.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker verwijst naar een rapport van januari 2015, waar de informatie in het administratief dossier, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, geactualiseerd is tot 27 november 2015. De bestreden beslissing motiveert dat nieuwe opvangplaatsen worden voorzien in Frankrijk en dat er, net als in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van de asielaanvraag en de opvang en begeleiding van asielzoekers, doch dat hieruit niet blijkt dat personen die aan Frankrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico zouden lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Hoewel volgens het AIDA-rapport inderdaad in een verhoging van de opvangcapaciteit wordt voorzien zodat vanaf 2017 opvang in de reguliere centra de norm zal zijn en noodopvang slechts uitzonderlijk zal voorvallen, bleek er op 31 december 2014 nog steeds sprake van structurele tekorten in de reguliere centra. Met betrekking tot de noodcentra wordt voorzien in tijdelijke opvangcentra (AT-SA) enerzijds, en '*hébergement d'urgence* (HUDA)' anderzijds. In totaal werden in de noodopvang in 2015 22.500 plaatsen voorzien.

Het AIDA-rapport vermeldt dat Dublin-terugkeerders recht hebben op dezelfde opvangomstandigheden als andere asielzoekers. Verder meldt het eindrapport ook dat de leefomstandigheden in de reguliere opvangcentra adequaat zijn en dat er geen officiële meldingen zijn van overbevolking in deze centra. Met betrekking tot de noodopvangcentra blijken de algemene opvangcondities gelijkaardig aan die van de reguliere opvangcentra.

Met het algemeen betoog dat het aantal plaatsen in de reguliere opvangcentra voor asielzoekers in Frankrijk niet volstaat om alle asielzoekers dadelijk in één van deze centra onder te brengen – een problematiek die ook in België en vele andere Europese landen bestaat – maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat hij door overdracht aan Frankrijk geen reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Waar verzoeker nog wijst op het feit dat hij in een bekeringsproces verwikkeld is in België, dat hij daarbij in Frankrijk taalmoeilijkheden zal ondervinden en dat er geen Iraanse kerk is in Frankrijk, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot geheel ongestaafde beweringen. Bovendien heeft hij noch tijdens het Dublin-gehoor, noch naar aanleiding van het schrijven van 14 maart 2016 gewezen op het ontbreken van een Iraanse kerk in Frankrijk. De verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen bovendien naar informatie waaruit blijkt dat er wel degelijk een Iraanse kerk aanwezig is in Frankrijk, hetgeen door verzoeker niet wordt tegengesproken. Met het opwerpen van de loutere beweringen maakt verzoeker geenszins aannemelijk waarom er sprake zou zijn van een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht naar Frankrijk.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder specifieke garanties vanwege de Franse overheid had dienen te vragen inzake zijn opvang in dat land. In de mate dat verzoeker verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel/Zwitserland*), moet worden aangegeven dat de omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Verzoeker is een vijfendertigjarige gezonde, alleenstaande man en kan bezwaarlijk als een zeer kwetsbaar persoon worden beschouwd in de zin van voormeld arrest en er blijkt ook niet dat de situatie in Frankrijk vergelijkbaar is met deze in Italië.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT